

Parenting hoog in de bergen . . .

Vakantie, het tweede deel van onze reis. Met mijn man de meiden en mijn vriendin beland in een dorpje met zes huizen, vier hotels. Ingesloten tussen de Dolomieten, 1 weg. De rust zelve, een stromend beekje is het enige dat geluid maakt. . .

Tot kamer 48 arriveert. Een vader, laten wij er vanuit gaan . . de moeder, twee aller schattigste kinderen van geschat 3 en 5 jaar. Een combinatie die zelfs door de muren, via het balkon en de leidingen te volgen is. Allemachtig wat gebeurd daar. Dit is met goed fatsoen niet goed te praten. De kleine medemens heeft de grootste mond, praat als brugman en overstemd vader en moeder. Vader heeft duidelijk niets te vertellen. Papa doet zijn best de boel te corrigeren, maar zonder succes helaas. Moeder hoor je niet. Na aankomst hebben de kleine donders drie uur lang geschreeuwd, gekrijs, ruzie gemaakt, met de deuren gegoid, gegild om aandacht, van bed gesprongen en gerent. Een ongecontroleerde klas met 30 kleuters is er niks bij. Tegen de avond klonk de eerste pets, een van de kotters had een corrigerende tik ontvangen van een duidelijk wanhopige vader. En weer gekrijs aan de andere kant van de muur. Robert is zijn strijdplan aan het klaarmaken. Als dit de hele nacht zo doorgaat . . .

Ik ben vol ongeloof om deze parentskills niveau 0.0

De kleine blonde schattige dochter wordt even op t balkon uitgelaten. De schaapherder doet zijn best te voorkomen dat dit wolfje in schaapskleren van balkon plettert. Zoon lief verschuift een stoel en laat deze omkletteren.

Het diner, ik kan t niet laten mijn hoofd toe te draaien. Ik moet 't zien. Een ziekelijke gewoonte.

Het gelijk is aan mijn kant. De ogenschijnlijk bijdehante tante van drie heeft een grote mond, wat ze zegt, is niet te verstaan, door een speenzuigend mondje. Drinken uit een beker is deze - vast beoordeeld als slim kind - vreemd, ze heeft een fles. En ja ik zie t al, rond de stoel ligt een uitgekauwd ontbijt. Overal kruimel, een complete bende.

De ouders laten een slagveld achter , ze vertrekken richting . . . Ik hoop heel hoog de bergen in . . .
Waarvandaan geen wandelpad of stoeltjes lift terug naar beneden gaat.